

uw gemak als met uw microscopen . . . U zit uzelf maar tegen te praten !”

„t Wordt hier alweer een societeit.”

„Ja, nu ontwijkt u,” lachte Walter, „en nu heb ik een stapel schoone glaasjes, en nu ga ik aan het werk.”

Een tijd bleef het stil in het laboratorium tot een diepe zucht van den professor, Walter liet opkijken.

„Er is wat met de agar-agar,” bromde professor Waals. Walter lachte ineens: „U is de zaak ontwend. De laatste tijd heb ik altijd alles pasklaar voor u gemaakt, en nou . . .”

„Ja, en dan was het altijd volmaakt in orde,” klonk het antwoord: „die laatste keer met de gelatine . . .”

„O! Toen!” weerde Walter luchtig af: „dat goed deugde niet.”

„Het ligt altijd aan de schaatsen.”

„Er moet toch wàt mislukken! Ehrlich heeft zeshonderd mislukkingen gehad voor hij de salversaam had. U weet toch wel, dat wij bacteriologen maar voor één honderste wetenschapsmenschen zijn, en dat er negen-en-negentig procent geluk bijkomt of je het vindt of niet?”

„Ja, en om die kans te krijgen moet je honderd procent geduld hebben. En dat heb jij niet.”

„Nee, maar ik heb een gelukkig gesternte.”

„Zal je ver mee komen!!”

„Zal u eens zien! Dat is juist je ware. Ik zou bijvoorbeeld best een tube cholera-bacillen kunnen opslikken zooals Pettenkofer, ik zou er nog geen buikpijn van krijgen. Ik ben onder een extra-goeie planeet geboren.”

„Je bent tenminste wel overmoedig!”

„Moeten we nu niet eens ernstig werken, professor?” zei Walter toen erg bezadigd.

Dien mooien herfstmiddag was Judith met haar fiets de stad uitgegaan, had ze het pad gevolgd, waar ze als kind zoo vaak ging, had ze als vroeger haar fiets gestald bij een boer, en ze was gaan wandelen. Daar liep ze nu langzaam . . . Het was of haar keel dik werd van tranen . . . Zes jaar geleden wandelde ze hier het laatst, een kind van negentien jaar, vol stralende, blijde verwachting voor het leven. Ja, het laatst had ze hier alleen geloopt als bruid, in den tijd tusschen den dag van aanteekenen en den trouwdag. Ook herfst was het toen, een zonnige herfst met nevelige verten, dreigende verten, die klaar lagen, loerend wachtten om de zon te verduisteren onder de grijsheid van hun misten, de zon, en het bosch met de gekleurde bladeren, met den vochtigen groenen mosondergrond, met spelende eekhoorns, met den kruidigen geur, de ritselende struiken, de bewegende zonnevlekken op het havana beukenblad.